

I den sammenhæng er det klart, at virksomhederne selvfølgelig kun går efter den meget, meget kvalificerede arbejdskraft, der passer lige præcis ind i den stilling, som de har stående ledig, og så er det, man kommer til at skubbe nogle ud. Jeg tror ikke, det er virksomhedernes mening at gøre det, jeg tror ikke, de har lyst til at gøre det, men de er tvunget til at gøre det. De er såmænd tvunget til det, fordi skattetrykket her i landet er et af verdens højeste, hvis ikke endda verdens højeste.

Hvordan løser man så det problem? Løser man problemet ved at skabe endnu flere offentlige udgifter og dermed et endnu højere skattetryk? Nej, selvfølgelig gør man ikke det. Forslaget her viser med al tydelighed, at regeringen har indset, at man nu har pint og plaget virksomhederne og skatteborgerne her i landet så hårdt, at man er nødt til at sætte et plaster på såret. Det, man så gør, er, at man sætter et plaster på, hvor der, havde jeg nær sagt, er et opløsningsmiddel nedenunder. Man gør skaden endnu værre.

Selv om vi alle godt inderst inde ved med os selv, at det er det, som jeg netop har skitseret, der er problemet, fortsætter man i stedet for at sørge for, at arbejdsmarkedet bliver rummeligt for alle borgere i dette samfund, den her bevidstløse, socialdemokratiske tankegang med bare at opkræve en masse kroner i skat, og så kan politikerne sidde og bestemme, hvem der skal have pengene tilbage igen. Det er en forkert tankegang, det er planøkonomi, det låser vores samfund, og det er det, der er årsagen til, at der er ledige, der ikke kan komme ind på arbejdsmarkedet.

Så i stedet for at gøre det, som ministeren foreslår her, burde man gøre det stik modsatte. Man burde, når nogle personer er i den meget, meget uheldige og kedelige situation, at de har været ledige meget længe, tage dem under sine vinger og gøre dem i stand til at gå ud og få et arbejde på lige vilkår med andre borgere i samfundet. Men det er man desværre ikke i stand til. De mennesker, som vi har ansat til at varetage denne opgave, kan ikke løse den, og det burde vi se i øjnene og sige, at vi måske skulle have nogle andre til at varetage den opgave. Alternativt, og det er så det, som ministeren kommer med her, da man ikke kan finde på noget bedre, begynder man at give tilskud.

Det værste ved det her er selvfølgelig, at man begynder at give tilskud til, at der bliver ansat endnu flere mennesker i den offentlige sektor.

Ud over at man forhøjer beløbet fra 25.000 kr. til de 50.000 kr., som måske endda ikke er så meget i dag, får vi en varig forøgelse af de offentlige udgifter, og dermed gør vi ondt værre, endnu værre. Derfor kan Fremskridtspartiet ikke gøre andet end at tage skarpt afstand fra dette lovforslag, som jo tydeligvis er skrevet med Enhedslistens kuglepen.

Tove Videbæk (KRF):

Det foreliggende lovforslag dokumenterer med al ønskelig tydelighed de mange problemer og det bureaukrati, som kassetænkning kan medføre. Reelt handler det om, at den ene offentlige kasse skal overbyde den anden offentlige kasse, for at man kan opnå den ønskede virkning. Det er en udvikling, som vi generelt vil advare imod.

På den anden side handler det foreliggende forslag også om at hjælpe mennesker, som af den ene eller anden grund er kommet bagest i køen på arbejdsmarkedet, og den del vil vi naturligvis gerne være med til at støtte. Men i Kristeligt Folkeparti har vi brug for at indhente yderligere oplysninger, inden vi kan tage endelig stilling til lovforslaget.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne takke de ordførere, der tilsluttede sig lovforslaget.

Jeg vil sige til fru Tove Videbæk, at det er klart, at de spørgsmål, der er brug for at få nærmere belyst under udvalgsarbejdet, er jeg selvfølgelig parat til belyse. Det samme gælder til fru Yvonne Herløv Andersen, der havde store betænkeligheder ved forslaget, og som også havde ting, som hun gerne ville have undersøgt.

Jeg vil gerne lige sige til hr. Tom Behnke, at helt så enkel, som hr. Tom Behnke får den fremstillet, er virkeligheden jo ikke: at virksomhederne handler et hundrede procent rationelt og ansætter de personer, som passer ind i den produktion, der er, og når nogle så ikke blive ansat, er det, fordi de ikke passer ind i produktionen.

Vi har jo tydeligvis set en udvikling især i de senere år, hvor vi kan se, at med andre holdninger og andre måder at indrette systemerne på er der faktisk mennesker, der ellers ville være blevet holdt uden for arbejdsmarkedet, der kan komme ind på arbejdsmarkedet. Her må vi også se i øjnene, at der er en konservatisme og en træghed, når det gælder om at